

**ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**

СТАНОВИЩЕ

от

**Министерския съвет на Република България
по конституционно дело No 21 от 1998 г.**

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

С определение от 23 юни 1998 г. на Конституционния съд на Република България сме конституирани като заинтересувана страна по конституционно дело No 21 от 1998 г. и ни е предоставена възможност да представим писмено становище.

Делото е образувано по искане на група народни представители за установяване на противоконституционност на т. 54 и 55 от Концепцията за национална сигурност, приета с Решение на Народното събрание от 16 април 1998 г.

В искането се твърди, че т. 54 и 55 от Концепцията за национална сигурност, които уреждат статута и функциите на Съвета по сигурността, противоречат на чл. 84, т. 7 от Конституцията на Република България, тъй като Съветът по сигурността няма характер на орган по чл. 84, т. 7 от Конституцията и не може да бъде създаден от Народното събрание или от Министерския съвет.

Според групата народни представители чл. 84, т. 7 от Конституцията, съгласно който Народното събрание създава, преобразува и закрива министерства по предложение на министър-председателя, изключва възможността да бъде създаден от Народното

събрание друг орган без ранг на министерство, който не е предвиден изрично в Конституцията.

Подобно твърдение по наше мнение не може да бъде подкрепено. Посоченият конституционен текст определя условията и реда за създаване, преобразуване и закриване на министерствата, а не изброява изчерпателно органите, които Народното събрание може да създава. **В този смисъл текстът не ограничава Народното събрание в правото му да прецени какви органи да създаде, а разпределя правомощията между изпълнителната и законодателната власт при създаването, преобразуването и закриването на министерствата като структури на изпълнителната власт.** Довод в подкрепа на този извод се съдържа и в мотивите на Решение No 5 на Конституционния съд на Република България от 1994 г. по конституционно дело No 3 от 1994 г., в които е посочено, че Народното събрание също може да създава административни органи, например за изпълнението на приети от него закони, както и че смисълът на чл. 84, т. 7 от Конституцията е да не позволява на правителството да създава такива органи, които по своето устройство, числен състав и компетентност житейски и юридически ще представляват министерства под друго наименование.

Нещо повече, в мотивите на същото решение Конституционният съд изрично е посочил, че "... в някои особено важни сфери на управлението възможността на Министерския съвет да създава административни органи търпи ограничения поради естеството на съответната административна дейност. Така например Министерският съвет не може да създава самостоятелни административни структури с функции по опазването на обществения ред, националната сигурност и изпълнението на бюджета, които да са извън съответните министерства. Важността на административната дейност в такива области налага тя да се извършва изцяло в рамките на органи, предвидени от Конституцията или създадени от Народното събрание."

Следователно Конституционният съд е приел, че от една страна органите с функции в областта на националната сигурност не могат да бъдат създавани от Министерския съвет, а само от Народното събрание, и от друга, че такива органи могат да бъдат създадени от Народното събрание, дори и да не са предвидени в Конституцията.

При това Народното събрание не е ограничено от Конституцията по отношение вида на акта, с който създава административни органи. Това следва от мотивите на Решение No 16 на Конституционния съд на Република България от 1993 г. по конституционно дело No 18 от 1993 г., в които е посочено, че когато ведомствата без ранг на министерства са създадени и структурите, задачите и управлението им са уредени **със закон или друг акт на Народното събрание**, то е компетентно да ги преобразува и закрива.

Доводите на групата народни представители, с които обосновават твърдението си, че подобен орган не би могъл да се създаде от Министерския съвет, считаме за несъотнесими с искането, доколкото Съветът по сигурността не е създаден от Министерския съвет, а от Народното събрание. Предмет на делото пред Конституционния съд е съответствието с Конституцията на Република България на акта на Народното събрание, а не на хипотетичен акт на правителството, който дори и да съществуваше, би подлежал на съдебен контрол, а не на контрол от Конституционния съд.

По отношение твърдението на групата народни представители, че Съветът по сигурността представлявал изкуствено създадена структура, чийто дейности са задължения на Министерския съвет и на министър-председателя, което означавало, че се заобикаля Конституцията, считаме, че следва да се има предвид посоченото в мотивите на Решение No 5 на Конституционния съд на Република България от 1994 г. по конституционно дело No 3 от 1994 г., а именно:

"Много различни и променливи са задачите, които изпълнителната власт във всяка държава, включително и нашата, има да решава. В различни моменти от живота на обществото се променя и остротата, с която отделните проблеми се поставят. Затова управлението е много по-динамична сфера на държавна дейност в сравнение със законотворчеството и правораздаването... За този вид органи Конституцията не създава *purerus clausus*, тъй като разнообразните и променящи се нужди на управлението са несъвместими с подобен подход, който би отнел на административната дейност присъщата ѝ гъвкавост." След като Конституцията допуска създаването на различни административни органи, то това означава, че тя допуска на тези органи да бъдат възложени и съответни функции в областта на държавното управление, доколкото, разбира се, не става дума за конституционно закрепени правомощия на други държавни органи. В този смисъл функциите, които са възложени на Съвета по сигурността с т. 55 от Концепцията за национална сигурност, не засягат конституционни правомощия на държавните органи и следователно не може да се твърди, че има противоречие или заобикаляне на Конституцията.

По посочените съображения считаме, че искането на групата народни представители за установяване на противоконституционност на т. 54 и 55 от Концепцията за национална сигурност, приета с Решение на Народното събрание от 16 април 1998 г., е неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ: